

когато покриваше една страна отъ дръхите него-
бы. Ипекидъ гладаше на Олинта, който вѣще при-
елъ Вѣрата христіанска, която Вѣра и той сѣ го-
твеше да ѝ приѣмне.

„Кой знае, рече Ипекидъ, и той може да е нѣ-
кой лъстникъ! тоа чловѣкъ толкосъ простъ на жи-
тіето, носенето, и облеклото си, да не чини и онъ,
като браца Вгиптаинина, да носи такава дрѣха, съ
която да си покрива владството? да не скрива
и той подъ покроба на Венера*) сластолюбіето ед-
ного владнаго и оскверненнаго чловѣка?“

Олинтъ, обикновенъ да гладъ чловѣцы отъ си-
чките радости, вѣще, со единилъ въ себе си съ
еносіасма на Вѣрата и едно голѣмо познаніе
на чловѣцыте; позна Ипекидъ по лицето, какво
имаше онъ на сърдцето си; воспрѣ сѣ предъ него
съ единъ постояннъ погладъ, съ чело ясно и
пзано сосъ чистота; и помисли да го не отпѣсти.

„Миръ тебе, рече Олинтъ!“

„Миръ, отговори Ипекидъ, почѣмренъ!“

„Въ това поздравленіе, рече Олинтъ, стоатъ вси-
те блага; защото безъ докродѣтель никой не мо-
же да получи миръ. Тѣкмо като дѣгата, която,
като сѣ гави, на небото показѣва, чи мира сѣ оу-
спокойка на землата, а върха нейнъ сѣ изгѣва на

*) Венера вѣще Богинѣ на хѣбостъ та въ идолопо-
клонството.